

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

Του ΚΑΡΟΛΟΥ ΧΑΡΠΕΡ

ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ ΣΠΙΤΙΑ

Μιά από τις πιο τρομακτικές ιστορίες φαντασμάτων, που έχουν ποτέ γραφεί, είχε και η ακόλουθη, την οποίαν διηγήθηκε ο λόρδος Φίσερ, προς τον γ. Αυγουστο Χαίτω και ο οποίος τη δημοσίευσε στην «Ιστορία της ζωής μου».

— Η οικογένεια Φίσερ, γράφει ο ίδιος ο Χαίτω, ήταν μία οικογένεια άρχαιότατη και σε διάστημα πολλών αιώνων, ήταν γάτοχος, ενός παλαιότατου σπιτιού στο Κομπτολάντ, το οποίο ήταν γνωστό, από το παρόμοιο όνομα «Γροόγγλιν-Γροαίντς». Το κυριώτερο χαρακτηριστικό του σπιτιού αυτού, ήταν ότι ποτέ δεν είχε περισσότερα, από ένα κατοίκους.

Γύρω από το σπίτι άπλωνόντουσαν άπειρα λειβάδια. Το οικόμνημα ήταν σ' ένα ψηλό μέρος και είχε θέα άπέραντη. Όταν όμως έλειπα από πέρασμα χρόνου και καιρών οι Φίσερ έγειναν άορατά πολυάριθμοι και πλοίοι ώστε να μη τους χωρήσει το «Γροόγγλιν - Γροαίντς» δεν θέλησαν να χαλάσουν τη πανόραμα όψη του σπιτιού αλλά έπιασαν ένα άλλο, μεγάλο σπίτι, εκεί κοντά και ένοιωσαν το «Γροόγγλιν - Γροαίντς» σε άλλους.

Είχαν μάλιστα το εύχρημα ν' αποκτήσουν καλούς ένοικιαστές, δύο αδελφούς και μία αδελφή... Όλοι ο κόσμος τους έπαινεσε και οι φίλοι τους λατρεύαν για την καλοσύνη και την φιλάνθρωπία τους, και οι πλοίοι τους δεχόταν με άνοιχτά άγκυλάς, καθώς λένε, σαν συμπληρωτικές και γούτιμοι στην κοινωνία τους.

Αλλά και οι ένοικιαστές ήταν κατενθουσιασμένοι από το σπίτι. Το «Γροόγγλιν - Γροαίντς» ήταν της άρεσκείας των. Έτσι ο γεμίζοντας πέρασε θαυμάσια στο «Γροόγγλιν - Γροαίντς», που το έλες βραδύς έρχόντουσαν και οι γείτονες και γινόντουσαν όμοιες έπεριόδους.

Μιά ήμερα όμως του καλοκαιριού, ήμερα διατριετικής ζεστή και άποικιακή, οι δύο αδελφοί καθόντουσαν κάτω από τα δένδρα του πάρκου με τα βιβλία τους. Η αδελφή τους, καθιμένη στον ίσιο της; βροντίζοντας προσπαθούσε να περάσει με το κέντημά της την ώρα της.

Σε λίγο δευπνήσανε και έπειτα βαλκωνίστηκαν πάλιν στο πάρκο φορώντας με άπόλαση τον δροσερό νεκροτόνο άέρα. Σάν έδωσε ο ήλιος, ένα γεμάτο φεγγάρι ύψώθηκε και φώτισε με το μελιχρό της φως τη φράση.

Σε λίγη ώρα οι αδελφοί αποσυρθηκαν στα δωμάτιά τους και η αδελφή τους, μαγευμένη από τη ροαδιά, καθήσε στο παράθυρο, για ν' άπολαση το φεγγάρι. Είχε κλείσει το τζάκι, χωρίς να κλείσει και τις γυάλλες.

Έκείνη τη στιγμή, τραβήξαν τη προσοχή της, δύο μικρά φώτα, τα οποία έκινούντο, κάτω στη συστάδα των δένδρων, που χωρίζε το σπίτι από το νεκροταφείο της καλής; έλληνας. Κιόταξε καλύτερα και είδε πως; τα δύο έκείνα φώτα σαν να έφταναν από μια σκοτεινή μορφή, άπροσδιόριστη, η οποία στο έλληναξ, τόσο πιο πολύ μεγάλωσε και τόσο πιο σκοτεινή γινόταν. Άνθρωπος, βέβαια, δεν ήταν, αλλά κάτι περίεργο και φριχαστικό, που έμοιαζε με τα τέρατα έκείνα, που ζωγραφίζαν οι ζωγράφοι του μεσαιώνος. Ήταν βροκόλακος!... Και διορκώ; προσηρούσε προς το παράθυρο...

Η νέα θέλητε να τρέξει στη πόρτα, που ήταν κλεισμένη από μέσα, να την άνοιξη και να φωνάξη, σε βοήθεια τ' αδέρφια της. Ό τοίος όμως τη κάρφωσε στη θέση της. Θέλητε να φωνάξη, αλλά η φωνή της πνίγησε στο λαμό της!

Έν τώ μεταξύ η μορφή έκείνη είχε φθάσει στο παράθυρο και άρχισε να βγάξει τον «στόμο» των κλειστών τζαμιών. Έτσι κατορθώσε να ξεκόλλησε τα τζάκια, και όρμηξε μέσα, βιαζός και σκοτεινός, σαν όμίχλη, άρπάζει τη νέα από τα μαλλιά, με κάτι κοκκαλιασμένα χέρια και τη δάγκωσε στο λαμό!...

Η άτυχη κόρη έπόνεσε τόσο, όστε έβγαλε μία δυνατή κραυγή. Τρέξανε τότε οι αδελφοί της; έπειδή η πόρτα ήταν από μέσα κλεισμένη, τη σπίασαν και μπήκαν.

Βόηξαν την αδελφή τους, καταματομένη και λιπόθυμη! Είδαν και τον βροκόλακα να φεύγει με μεγάλες δρασκελιές. Το ένα από τα άδέρφια τον κυνήγησε άμισως και τον είδε να χάνεται πίσω από τον τοίχο του ναού.

Κάλεσαν κατόπιν γιατρό, νοσηλεύθηκε εκεί, κάμποσο καιρό ή

αδελφή τους, ως ποίησε η πληγή και έπειτα φύγανε και οι τρεις στην Έλβετία, για να συνέλθη η κοπέλλα από τον νευρικό της κλονισμό...

Σάν πέρασε το καλοκαίρι, η αδελφή έπέμενε να ξαναγοίρουνε στο «Γροόγγλιν-Γροαίντς».

— Το ένοιωσάμεις για έφτά χρόνια, και δεν είχε σωστό να το αφήσουμε.

— Μά δεν είδες, τι έπαθε; της λέγανε οι αδελφοί της.

— Ά! Οά ήταν κανέναν δραπέτη; φρονομοίον, που ήθελε να με πνίξη, έλεγε. Δεν πιστεύω να ήταν φάντασμα. Ποιός πιστεύει, σήμερα σε τέτοια!...

Και πράγματι έγούρισαν. Οι δύο αδελφοί, πήραν μία κίμαρη, άπέναντι στην κίμαρη της αδελφής τους και είχαν πάντα μαζί τους, τα πιστόλια τους. Η αδελφή τους, κάλι, ποτέ δεν παρέλειψε να κλείνει τις γυάλλες του παραθύρου της. Άλλά, όπως συμβαίνει σ' όλα τα καλή άγγλικά σπια, η γυάλλες δεν έκλειναν παρά μ' ένα μεγάλο τζαμιόνο φεγγίτη, που ήταν άπάνω από το παράθυρο.

Ο γεμίζοντας πέρασε ειρηνικά.

Μια νύχτα όμως του Μαρτίου, η νέα πετάχθηκε από τον ύπνο της, γιατί άκουσε ένα κρότο στο παράθυρο. Είδε τότε με φρίκη, την ίδια την άτασία μορφή, να είναι άνεβασμένη άπάνω στον φεγγίτη και να προσπαθή να τον βγάλει. Τα μάτια του βροκόλακα λάμπαν φρεζοδός!

Τη φορά όμως αυτήν, η αδελφή ξεφώνισε δυνατά. Οι αδελφοί της όρμησαν άμισως όσο από το σπίτι ν' είδαν τον βροκόλακα να τρέχει προς την έλληναξ. Τον προσβολήσαν και μία σφαίρα τον βούξε στο ποδί. Έκείνος όμως έφρασε στο νεκροταφείο και τον είδανε να χροβείται μέσα σε μία κρήνη.

Το πρωί οι αδελφοί κατέσανε τους Φίσερ. Και πάλι κατέσαν όλοι τους γεμίζοντας της περιουξ; και έπι παρουσία των, άνοίξαν την κρήνη. Ένα τρομερό θέαμα παρουσιάστηκε τότε ένωπίον τους. Η κρήνη ήταν γεμάτη από φέρετρα σπασμένα, των όποιον τα οίοντα λείψανα, ήταν πεταγμένα και σκορπισμένα κάτω στο έδαφος. Ένα μονάκι φέρετρο ήταν άβλαβές. Το σκελετό του, ήταν βγαλμένο, άλλ' ήταν εκεί κοντά. Και μέσα σ' αυτό βρισκόταν φοβερό, άτασία, μαδμενή, μορφομένη, μορφομένη; η μορφή, που τα τρία άδέρφια, είδαν τη προηγούμενη νύχτα... Στο ποδί της, είχε μάλιστα, μία πρόσφατη πληγή, από σφαίρα πιστολιού.

Ο βροκόλακος; άπόξ; κάρη άμισως!...

Νά τώρα και μία άλλη παράξενη ιστορία βροκόλακος!

Λέει μάλιστα πέρα από την Μάνιγγτον - Χόλβούσετα ο πρόγος του Φέλλμπεργκ, με την άρχαία βιβλιοθήκη του, κτήμα της; οίκογενείας των Γουίνδχαμ, της; όποιος, ένας πρόγονος, έχτισε τον πρόγον αυτόν εδώ και τετρακόσια χρόνια, άπάνω σε μία θέσι που ήταν άλλος η καλή κατοικία της; οίκογενείας Φέλλμπεργκ.

Ο Ουίλλιαμ Γουίνδχαμ, ο πατριώτης πολιτικός, που πέθανε στα 1810, ήταν ο τελευταίος των Γουίνδχαμ. Έτσι ο πρόγος του Φέλλμπεργκ άγοράστηκε από τον μεγαλέμπορο του Νόριτ; τον Τζων Κίτον, ο όποιος ήταν πλούσιος.

Το άγοράσε το κτήμα στην κατάσταση που ήτανε μαζί με την όραία πινακοθήκη και με την πλουσιότατη βιβλιοθήκη του.

Ο Κίτον, έζησε εκεί ως τα 1872, εισδοματίας έλαοκωότης.

Στα 1885 ο Αυγουστος Χαίτω, έπεσε έφθη το Φέλλμπεργκ. Βοήκεν εκεί την θυγατέρα του Κίτον και άκουσε από το στόμα της; ότι ο Γουίνδχαμ, έπισκέπτεται κάθε νύχτα τη βιβλιοθήκη του, άναυδών τα άγαπημένα του βιβλία.

— Και σεξ; τι ζάνετε; έρωτησε.

— Δεν τον ένοχλούμε ποτέ, πρόθύσε η μίς Κίτον, γιατί έχουμε και ήμεις; την άπόφασι να γίνουμε φαντάσματα, όταν πεθάνουμε και να έπισκεπτόμεθα το σπίτι μας.

Κάρολος Χάρπερ

